

Doporučovat pomník italovraha Radeckého může jen nepřítel demokracie a svobody

Tak jsme se opět dozvěděli z Metra (18. září 2015), že nám pan Robert Oppelt doporučuje obnovit v Praze dávno zrušený pomník habsburského generála Johanna Josepha Wenzeslaue von Radetzkyho (1766–1858), kterého fanatičtí přívrženci rakouského mocnářství nazývají maršál Radecky – jejich „otec“. Pan Oppelt blábolí ve svém příspěvku řadu nesmyslů. Pokládá Radetzkyho, tohoto germanizovaného služebníka Habsburků, za jakéhosi představitele české šlechty. Pravda je někde uprostřed. Radečtí z Radče byli původně česká šlechta, která ovšem germanizovala a přepsala své rodové jméno na Radetzky, jak to činilo mnoho příslušníků tohoto stavu za habsburské vlády. Sám Radetzky byl věrným vojákem habsburské dynastie a o nějaké češství nebo národní vědomí mu naprosto nešlo. Sloužil Habsburkům při všech taženích, jak proti vnějším nepřátelům, tak i proti porobeným národům monarchie. Dokázal to i ve válce proti Itálii, na jejímž bojišti byl od r. 1931 vrchním velitelem. Porazil sardinského krále v bitvách u Custozzy a Novary, což Rakušané opěvují dodnes. Pochopitelně. Zachraňoval pro Habsburky dobytá území.

Roku 1848 se Radetzky „proslavil“ naprosto fatální krvavou agresí proti Italům v Miláně a v Benátkách. Traduje se, že tam po nezdařené revoluci proti habsburské tyranii dal postřílet několik tisíc Italů (počet kolísá mezi 4–6 tisíci osob). Spolu s generálem Windischgraetzem v Praze a Castiglionem v Krakově dostal tento rakouský polní maršál přízvisko „generál vraždění“. Radetzkyho tak oslavují pouze přívrženci staré monarchie v Rakousku – a nyní i fanatici monarchismu v České republice. Jako by pan Oppelt, který tvrdí, že prý Češi v rakouské armádě „válčili českými zbraněmi a za české peníze z českých daní“, neznal tento ošesný historický fakt o Radetzkyho – krvavém psu italské revoluce. Stejně krvavém psu, jako byl i Windischgraetz (i když tam se to vysvětluje jeho pomstou za zraněnou manželku, jež podlehl zbloudilé kulce pražského povstání...).

Pan Oppelt kreslí Radetzkyho jako folklórní postavu český dějin, jako jakéhosi „velikána českého patriotismu“, kterým nikdy nebyl. Zato byl velikánem starorakouské „breitere Heimat“, tzv. „širší vlasti“, kterou uznávali pouze předáci vládnoucí šlechty a velkostatkářů, nikoli český národ. Za jakousi křivdu považuje odstranění jeho pomníku a vysvětluje to jakousi nechutí k rakouské armádě a strachem z návratu Habsburků. Bodejť! My občané republiky odvozujeme počátky novodobé státnosti ne od roku 1620, ale od roku 1918, kdy vznikla republika na základě Washingtonské deklarace. Ta odebrala Habsburkům moc definitivně a odměnila jejich státozradu (neuznání historických práv Koruny české) na českém národě i právoplatnými konfiskacemi jejich zdejšího majetku, stejně jako nová rakouská republika. A to stále platí. I kdyby naši monarchisté a národní zrádci prosadili obnovení sochy Radetzkyho, čeští vlastenci to nikdy neuznají, i kdyby si všichni příznivci pískali Radeckého marš. A co se týče éry Radetzkyho jako italovraha porobeného národa Apeninského poloostrova v době habsburské okupace, nevíme, co řekne ambasáda Italské republiky na reinstalaci mordýře svobodomyšlných Italů.

Jen ať příznivci mocnářství Radetzkyho instalují. Na potupu tradic republiky a jako protiitalskou provokaci. Třeba dostane na záda batoh a vizitku „Gehe zum Teufel nach

Wien!“ – „Táhni k čertu do Vídně!“. Radetzky vskutku patří do habsburské historie a Vídeňáci jej mohou oslavovat jak libo. Nám vlasteneckým Čechům – a také potomkům Italů v Česku – je Radetzky jen figurou našich odvěkých utlačovatelů. Kolaboranti a zrádci českého národa ať si Radetzkyho velebí, jak chtějí.

Dr. Jiří Jaroš Nickelli, ČSOL Brno I